

Împăratul plânse cât plânse, iar după un an se gândi să-și ia altă soție. Alese o femeie nespus de frumoasă, gândindu-se că și sufletul îi este asemenea. Dar pe câtă frumusețe avea noua împărăteasă pe chip, pe atâta mândrie și răutate ascundea ea în inimă. Nu-i păsa de Albă-ca-Zăpada ca de-o fiică, ci adusese o doică să crească fetița. Și, mai mult decât orice, își dorea ca nimeni să n-o întrecă în frumusețe.

Și-așa trecură șapte ani. În fiecare dimineață și seară, împărăteasa se uita în oglinda ei fermecată și-o întreba:

— Oglindă-oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din țară?

Iar oglinda-i răspundea:

— Din întreaga țară, tu și numai tu ești cea mai frumoasă, mărită împărăteasă!

Când auzea așa, ea zâmbea fericită.

În noaptea aceea, Degețica n-a închis un ochi. Se tot gândea la biata rândunică, așa că a împletit din fân o cuvertură mare, a luat niște bumbac moale pe care-l găsisese prin camera șoricelului și s-a dus în tunel. A învelit bine pasărea, să-i fie cald, apoi a îmbrățișat-o. Deodată, a tresărit speriată: inima păsării bătea! Rândunica nu murise, era numai amorțită, iar acum se încălzise și își venise în fire.

Toată iarna a îngrijit-o Degețica pe rândunică, neștiută de nimeni. Iar când a sosit primăvara, rândunica și-a luat rămas bun și a zburat afară prin gaura făcută demult de sobol.

— Nu vrei să vii cu mine, Degețico?

— Și să-l las singur pe șoricel? Of, nu pot.

— Atunci rămâi cu bine, rămâi cu bine, fetiță drăgălașă și bună! a spus rândunica și a ieșit în zbor afară, la lumina soarelui.

Doar că vara a trecut și Degețica a aflat că șoricelul, pe care îl credea atât de cumsecade, voia să o mărite cu sobolul cel urâcios. Plângând, a ieșit să-și ia rămas bun de la soare și de la cer, pe care știa că nu le va mai vedea niciodată. Când, din văzduh, a auzit un ciripit. Era rândunica!

Ajunsă la bal, Cenușăreasa se zări într-o oglindă de cristal și nu-și crezu ochilor! Nu mai semăna deloc cu slujnica murdară și zdrențuită care muncea toată ziua pentru un blid de mâncare. În jurul ei se lăsase liniștea, pentru că toți o priveau înmărmuriți. Prințul simți că inima lui își găsise aleasa, așa că o invită la dans și nu mai avu ochi decât pentru ea. Muzica se auzea lin, candelabrele scânteiau, iar oamenii murmurau.

— De unde o fi venit frumusețea aceasta de prințesă? oftau cavalerii.

— Ah, de ce prințul dansează numai cu ea? mormăiau îmbufnate toate mamele care speraseră să-și mărite fiicele.

Prințul și Cenușăreasa petrecură toată seara împreună și fericirea li se citea pe chipuri. Aproape de miezul nopții, se auzi prima bătaie a ceasului. Cenușăreasa tresări în brațele prințului.

— Trebuie să plec! spuse ea și se strecură cu repeziciune printre invitați.

Coborî tremurând treptele palatului și, în grabă, își pierdu un pantofior de cleștar. Nu se mai întoarse după el, pentru că la miezul nopții vraja pierdea. Din caleașcă nu mai rămăsese decât un dobleac, caii și vizitiul dispăruseră, așa că fugi cât o ținură picioarele spre casă.

